

ROMÁN

AL
press

edice
KLOKAN

OLDŘIŠKA CIPROVÁ
**S CEJCHEM
ĎÁBLA**

KDYŽ NA KARLŠTEJNĚ VLÁDLA
KATEŘINA BECHYŇOVÁ

edice
*KIO*KAN

OLDŘIŠKA CIPROVÁ

S CEJCHEM DÁBLA

KDYŽ NA KARLŠTEJNĚ VLÁDLA
KATEŘINA BECHYŇOVÁ

edice
KLOKAN

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2018
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-713-6

*Vladce Peroutkové, Kateřině Janouškové
a dalším mně blízkým lidem,
pro které nejsou Lásky a Přátelství jen prázdná slova.
Vážím si toho, že vás mám.*

Olu

1. KAPITOLA

HVOZD U KOMÁROVA, PODZIM 1525

Kateřina z Komárova otevřela oči a zjistila, že leží na studené zemi s hlavou napůl zabořenou v bahně. Neměla tušení, jak dlouho to trvá, vnímala jenom tíživé ticho kolem sebe. Bolelo ji celé tělo, ve spáncích jí tepalo, ale v tu chvíli si nedokázala vůbec vzpomenout, jak se stalo, že skončila sama tady v lese.

Přejela si rukou po čele a nahmatala bouli.

Rukama se dotkla sukně a zjistila, že má na sobě jezdecký úbor.

Ó, ano, jela přece na koni. Nechala si osedlat hřebce Flora a vydala se na projíždku. Chvíli sbírala na slunečné stráni třezalku a potom zase jela dál, protože jízdu na koni milovala; a byla dobrá jezdka, přesto se nejspíš stalo, že ji ten hloupý kůň shodil.

Posadila se a rozhlédla se kolem sebe, ale hřebce nikde neviděla.

„Proboha!“ zamumlala. „Zatracený kůň.“ S námahou se postavila na nohy a ucítila ostrou bolest v rameni.

Dlouze a hlasitě zahvízdala.

Bez Flora se domů nedostane, Bůh ví, v jaké části lesa vůbec je. Napnula uši, ale neslyšela dusot kopyt ani pras-kání větviček. Ne, kůň je určitě někde daleko a nechal ji uprostřed lesa samotnou.

„Vrať se, ty hloupé zvíře,“ zvolala zlostně a znovu hvízdla, ale kůň se neobjevil. Nejspíš už dávno zamířil domů.

No, aspoň tak. Podkoní Michal si všimne, že Flor přijel bez jezdčyně a vydá se ji hledat. Při myšlence na Michala se Kateřina bezděky pousmála, ale hned pak ji napadlo, že Michal si netroufne opustit tvrz bez svolení pána, a tak Florův návrat oznámí jejímu otci, Jiřímu z Komárova.

Kateřina poklesla na mysl.

To se zas otec bude vztekat, a ona to strašně schytá.

Otec ji trestal krutě, měl už takovou zlostnou povahu; stačilo málo a vzal na ni bič.

Rozzlobená na koně i sama na sebe udělala pár tápavých kroků vpřed; vtom slyšela prasknout větvičku.

„Flore,“ zavolala a zas hvízdla

Ale zvíře se nevracelo.

Kůň je určitě doma, a i kdyby nebyl, tady v lese ho nenajde. Rychle se stmívalo, tma kolem houstla.

„K čertu!“ ulevila si a odkopla z boty kus bláta.

Zastrčila si pod kapuci prameny neposlušných, medově plavých vlasů a vydala se směrem, kde mezi stromy probleskl poslední zbytek světla. Sotva udělala na roztřesených nohou pár kroků, znovu zachrastila větvička.

Kateřinu zamrazilo. Měla pocit, že ji někdo pozoruje.

Rychle se ohlédla. Viděla v šeru stín nebo pohyb? A pak – srdce se jí zastavilo a v krku jí vyschlo. Mezi keři spatřila vysokého muže.

Možná o mně neví, napadlo ji, ale okamžitě bláhovou nadějí zaplašila.

Muž jistě slyšel, jak volá na koně, hvízdá a nadává.

Nemotorně o krok ustoupila; sice muži pořádně neviděla do obličeje, ale vycítila, že na ni zírá. Určitě jí nechce udělat nic dobrého.

Proč by jinak mlčel?

Zděšeně polkla a snažila se přesvědčit samu sebe, že jí ten člověk neublíží.

„Já... Hledám svého koně,“ pronesla drsným hlasem a doufala, že to zní rozhodně a povýšeně, aby neznámého trochu zastrašila

Neodpověděl.

„Kdo jsi? Co chceš?“ zeptala se.

„Myslím, že víš, co chci.“

Ach Bože.

„Máš určitě něco, co by se mi hodilo,“ dodal muž. Měl hluboký, chraptivý hlas.

Výsměšný.

A i v šeru se dalo poznat, že má ošuntělé šaty a že jeho tvář hyzdí jizva.

To všechno si Kateřina uvědomovala a o to důrazněji pronesla:

„Ne, nemám. Nic u sebe nemám.“

„Lhářko!“

„Jela jsem na koni a spadla jsem. A dá rozum, že si na projížďku neberu žádné cennosti,“ pokračovala horečně: „A teď toho koně hledám. Je to velký černý hřebec. Neviděl jsi ho náhodou?“ Zároveň nenápadně couvala; doufala, že se jí v příští chvíli podaří rozběhnout a ztratit se ve tmě.

„Ne, to neviděl,“ uchechl se muž a udělal směrem k ní pár rázných kroků. „Ale tatík ti jistě pořídí jiného.“

Kateřina strnula na místě. Snad v ní nepoznal dceru ze zeman z Komárova!

Co když nejde jen o nějaký měšec s mincemi? Co když toho bídáka napadlo, že ji unese a bude požadovat výkupné?

Nebo opravdu chce udělat ještě něco horšího?

Muž se zas zasmál; i v šeru zahlédla záblesk jeho bílých zubů.

„Ty asi netušíš, že jsem tě sledoval až sem.“

„Ne... já...“

Vtom jí něco došlo. Zvedla ruku a dotkla se zlatého řetězu s křížem, který měla kolem krku. Když spadla z koně, jistě jí vyklouzl z výstřihu šatů a cizinec to nepřehlédl. Muž udělal další krok vpřed.

„To je zlato?“ chtěl vědět s očima upřenýma na křížek s rudými granáty; marně se ho snažila schovat, dokonce si uvědomila, že se ve světle vycházejícího měsíce asi leskne..

„Ano,“ hlesla vystrašeně.

Cizinec zavrčel, jak když pes ucítí kost.

„Ale do toho ti nic není. Nech mě na pokoji,“ řekla zajíkávě a zase začala couvat.

„Ne.“ Muž se podivně pousmál, skoro jako by ji litoval. „Pošetilá děvče.“

Utíkej! blesklo Kateřině hlavou. Hned!

Otočila se a dala se do zběsilého běhu přímo do hloubi lesa. Dobrý Bože, proč se jen nedala na útěk dřív!

Než domyslela, zakopla o kořeny stromu. Natáhla ruce před sebe a padala na zem. Když dopadla, ucítila bolest v zápěstí a se zaupěním zalapala po dechu.

Ten bastard ji pronásledoval. Slyšela jeho těžké kroky.

„Kam si sakra myslíš, že půjdeš?“ vyštěkl. Temná postava ji popadla za bolavé rameno a neurvale vytáhla na nohy. „Mně neutečeš.“

Kateřina věděla, že je to pravda. Octla se sama daleko od tvrze, v doslechu není nikdo, kdo by uslyšel její křik.

„Nech mě být,“ dostala ze sevřeného hrdla

„Ne.“

Lupičovy silné prsty se jí zaryly do masa a druhou rukou se jí snažil servat z krku zlatý řetěz.

Do Kateřiny vjel tak obrovský vztek, že vytlačil všechny předchozí strach. „Nech mě být, ty mizero!“ zaječela. „Můj kuň se vrátil beze mě, určitě mě budou hledat. Zmiz, dokud máš čas!“

„Nežvaň, ty malá čubko! Dáš mi, co chci!“

Muž jí zkroutil ruku. Kateřině ramenem projela bolest, ale tu už nevnímala. Cítila jen nekonečnou nenávist k lapkovi. Zabíla by ho, kdyby mohla!

Muži se pořád nedařilo servat jí řetěz z krku, a tak sáhl k pasu pro dýku a snažil se řetěz přetnout.

Kateřina se stále bránila. Prali se spolu, zmítali jeden druhým. Muž nakonec shodil Kateřinu na zem a přilehl na ni, ale ona se bránila jako divoká šelma.

Převalovali se po zemi, ani jeden nechtěl povolit. Lapku hnala touha po zlatě, Kateřina zas byla plná hněvu, a ten jí dodával sílu za tři.

Chytila lupiče pod krkem a stiskla. Zemři, blesklo jí hlavou a svírala mu krk stále silněji.

On však stihl nahmatat dýku a přitiskl ji Kateřině k hrdlu.

„Teď tě zabiju,“ zasípal z posledních sil a odtáhl ruku, aby mohl zasadit smrtící úder.

Kateřině se hrůzou rozšířily panenky, přesto zaječela:

„Ne! Já zabiju tebe!“ Dlaně se jí v té chvíli proměnily v železné svěrače; všechna nenávist a strach, které k lupiči cítila, jako by se zhmotnily a dodávaly jí nadpřirozenou sílu.

Lapka se začal dusit a pustil dýku; upadl do bezvědomí. Kateřina se rozřeseně postavila na nohy. Pryč odtud!

Pak na zemi zahlédla dýku, lesknoucí se v měsíčním světle jako diamant. Byla to krásná zbraň, ten odporný chlap ji jistě někde ukradl.

Kateřina omámeně dýku zvedla a začala si prohlížet její vykládanou rukojeť. Vtom za zády slyšela zapraskat větvičku. Zděšeně se otočila a sevřela dýku v ruce.

Nikdo tam však nebyl. Něco se jí zdálo.

Ovšem zbraň si ponechám, rozhodla se, může se hodit! Navzdory situaci cítila pýchu, že se dokázala lupiči ubránit.

Bohužel si nevšimla, že se probral, otevřel oči a číhá na její další pohyb.

Když přecházela kolem něho, dokázal se bleskurychle natáhnout; chytil ji za kotník a škuhl.

Kateřina spadla na záda a zařvala jako raněné zvíře. Rozzlobeně k sobě stiskla zuby a zuřivě se drápala na kolena.

Když lapka spatřil její výraz, najednou vytušil, že tohle je jeho konec. Poslední, co si pamatoval, byly její vyceňené zuby a křečovitě natažená paže s jeho dýkou.

Kateřina bodla. Silně a rázně.

Lupič hekl, z těla vytryskla krev. Kateřina mířila přesně, zabila ho tou jedinou ranou, přesto nebyla spokojená. Zuřivost, která jí zaplavila, musela ven. Musela se toho pocitu nějak zbavit.

Zvedla ruku a bodla znova.

A znova.

Bodala a bodala.

Nevníkala nic, jenom obrovský vztek.

Nevníkala ani, že se za jejími zády objevila skupinka mužů.

Omdlela.

2. KAPITOLA

Když Kateřina přišla k sobě, viděla, že její otec a tři muži ze dvora hloubí jakousi jámu. Jedním z těch mužů byl mladý podkoní Michal.

Kateřina pochopila, že kopou hrob pro lupiče.

Ryli vším, co se tady v lese dalo najít, hlavně velkými větvemi, které se však každou chvíli lámaly a muži museli hledat další.

Otec přispíval hlavně tím, že rýpal do půdy šavlí, švihal si jezdeckým bičíkem do vysokých jezdeckých bot, nadával a vztekal se.

„Sakra, dělejte rychleji!“

„Jak rychleji?“ ozval se jeden z mužů. „Nemáme žádné nářadí. Zkuste si to sám, pane.“

Otec zvedl ruku s bičíkem, jako by ho chtěl uhodit, ale potom si to rozmyslel.

Potřeboval je. Potřeboval, aby mu pomohli zahladit stopy po tom, co se tady odehrálo.

„Stačí to takhle, pane?“ zeptal se ho muž po chvíli. „Víc to nepůjde, zem je dost tvrdá.“

Otec se podíval na mělkou jámu, kterou se jim podařilo vyhloubit.

Pokrčil rameny.

„No dobře, našťestí jáma nemusí být moc hluboká,“
přikývl.

„To nemusí, pane,“ souhlasil druhý muž. „Tady ho nikdo nenajde.“

„Ani ho nikdo hledat nebude,“ odfrkl první chlapík.

„Proč myslíš?“ zeptal se otec.

„Jistě je to vojenský zběh, pane. Podívejte se na ty šaty. Nemá kabát, ale kalhoty jsou určitě od uniformy. A taky ta jizva na tváři. Bude jich mít po těle asi víc... zběh z turecké vojny, takových teď je. Stejně by ho čekala šibeniční,“ přemítal chlapík nahlas, ale lhostejným tónem.

Kateřina se pohnula.

Otec si toho všiml.

„Tak už ses probrala?“ Ukázal bičíkem na mrtvé tělo. „Vidíš, cos způsobila svým touláním? Tohle si my dva ještě spolu vyřídíme. Teď pojeděš domů.“

Otec se otočil. „Michale,“ zavolal na mladého podkoňní. „Nech kopání, doprovodíš slečnu zpátky na hrádek. Posad ji na svého koně a veď ho za uzdu. Pomalu, když je tak pomlácená.“

Přitom se ušklíbl a švihl bičíkem do vzduchu. „A doma, až se vrátím, si se slečnou popovídáme od plic.“

3. KAPITOLA

Kateřina seděla na koni, Michal držel uzdu. Kráčeli zvolna temným lesem, na cestu jim svítil měsíc.

Kateřina upírala oči na Michalova široká ramena a napadlo ji, jak je ráda, že ji domů doprovází právě on. Když se dívala na mladého podkoního, skoro nemyslela na trest, který ji jistě od otce čeká.

„Jste velmi odvážná, slečno,“ otočil se na ni Michal s úsměvem. „Kdo by řekl, že se taková křehotinka dovede ubránit urostlému chlapovi.“

„Hrozně jsem se bála,“ přiznala Kateřina a sklopila oči.

Michal se pousmál. „My se taky báli, když kůň přiběhl domů sám. Já asi nejvíc.“

„Bál ses o mě?“ vydechla uzardělá Kateřina.

„Samozřejmě, slečno. Šafář hned běžel za vaším otcem a co nejrychleji jsme se vydali po vás pátrat. Bylo štěstí, že se kůň vrátil domů. Je to chytré zvíře.“

Kateřina si vzpomněla, jak na svého koníka předtím nadávala, a potají se uculila.

„Všimla jsem si, že o mého koně dobře pečuješ,“ pochválila podkoního.

„Je to krásný kůň,“ pokrčil Michal rameny a hleděl upřeně před sebe.